

CARTA DOMINICAL

15 D'ABRIL DE 2018

RESSÒ DE LA PARAULA

La bellesa ressuscitada

Si volem parlar correctament, més que “viure la resurrecció” o “viure com a ressuscitats”, hem d'utilitzar l'expressió “viure en nosaltres la Resurrecció de Jesucrist”. Només aquesta manera de parlar ens protegirà de malentesos i equívocs. Aquest és el do i la tasca que se'ns obre en aquest temps de Pasqua, a manera d'impuls que ha de romandre actiu tota la vida.

Diem que vivim la Resurrecció de Jesucrist en la mesura en què abans hem mort amb Ell i com Ell. Què significa això?

És profundament commovedora la lectura de l'obra *Vestides per a un ball en la neu*, de Monika Zgustova. Aquest relat, o conjunt de relats, constitueix un veritable testimoniatge de la vivència del sofriment extrem. Sembla tota una glossa d'aquell aforisme, que va formular el paisà de les protagonistes, F. Dostoievski, “la bellesa salvarà el món”. Perquè les nou dones que expliquen sengles tragèdies en exili, camps de concentració o camps de treball en el Gulag, sota el règim comunista de Stalin, no són sinó autèntics testimonis de la dignitat de la persona humana quan és duta al límit de la seva resistència. En situacions límit de sofriment, la poesia (com també ocasionalment la música), en tant que creació o comunicació de bellesa, pot retornar al rostre humà, desfigurat pel dolor, la lluminositat que li correspon des de la seva creació. Llavors, el món insofrible, sumit en la lletjor del mal, es fa una mica més suportable.

És oportú llegir aquest llibre, com també aprofundir en el missatge de Dostoievski, en temps de Pasqua. Però no en el sentit que la vivència de la Pasqua es confongui talment amb el que aquelles dones van viure en superar el sofriment o amb el que el novel·lista rus va

voler transmetre, sinó en el sentit que “la bellesa”, per a nosaltres, ja no és un concepte abstracte, un “valor”, com se sol dir (i deien els platònics), sinó que la bellesa té un rostre, nom i cognoms, existència real, vida vinculada a la nostra.

Jesús va arribar a ser, en Divendres Sant, aquell que reproduïa la figura del Servent, de qui es deia: “No tenia figura ni bellesa que es fes admirar, ni una presència que el fes atractiu...” (Is 53,2). En Ell s'havia acumulat tota la inhumanitat fins a convertir-lo en l'ésser més menyspreat... Tot i així, davant d'aquell ésser, que per a la majoria era, i seguiria sent avui, un fracassat, nosaltres recitem el Salm 44: “Ets el més bell de tots els homes, exhalen gràcia els teus llavis...”

En què consisteix, aleshores, la Resurrecció de Crist? La resurrecció de la bellesa? No exactament. És la resurrecció de la seva bellesa, la resurrecció de la bellesa d'un Déu que assumeix el sofriment de la humanitat fins a les seves últimes conseqüències.

Veiem aquesta gran i reveladora paradoxa en el fet que Dostoievski plasmés l'afirmació de la salvació per la bellesa en la seva obra *L'Idiota*, el protagonista de la qual, Myskin, apareix com a enigmàtica figura de Crist. Enfront del buit de la pura raó i del nihilisme, Ell salva amb la seva bellesa, encara que en el món no sigui més que un boig, un “inconscient” que gosa donar la vida, perdre-la, per amor al Pare i a tota la humanitat.

No diem que viure com a ressuscitats sigui “entendre” això, però sí assumir-ho com a veritat fonamental en la vida. Sens dubte, aquesta bellesa és la que salva el món.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat